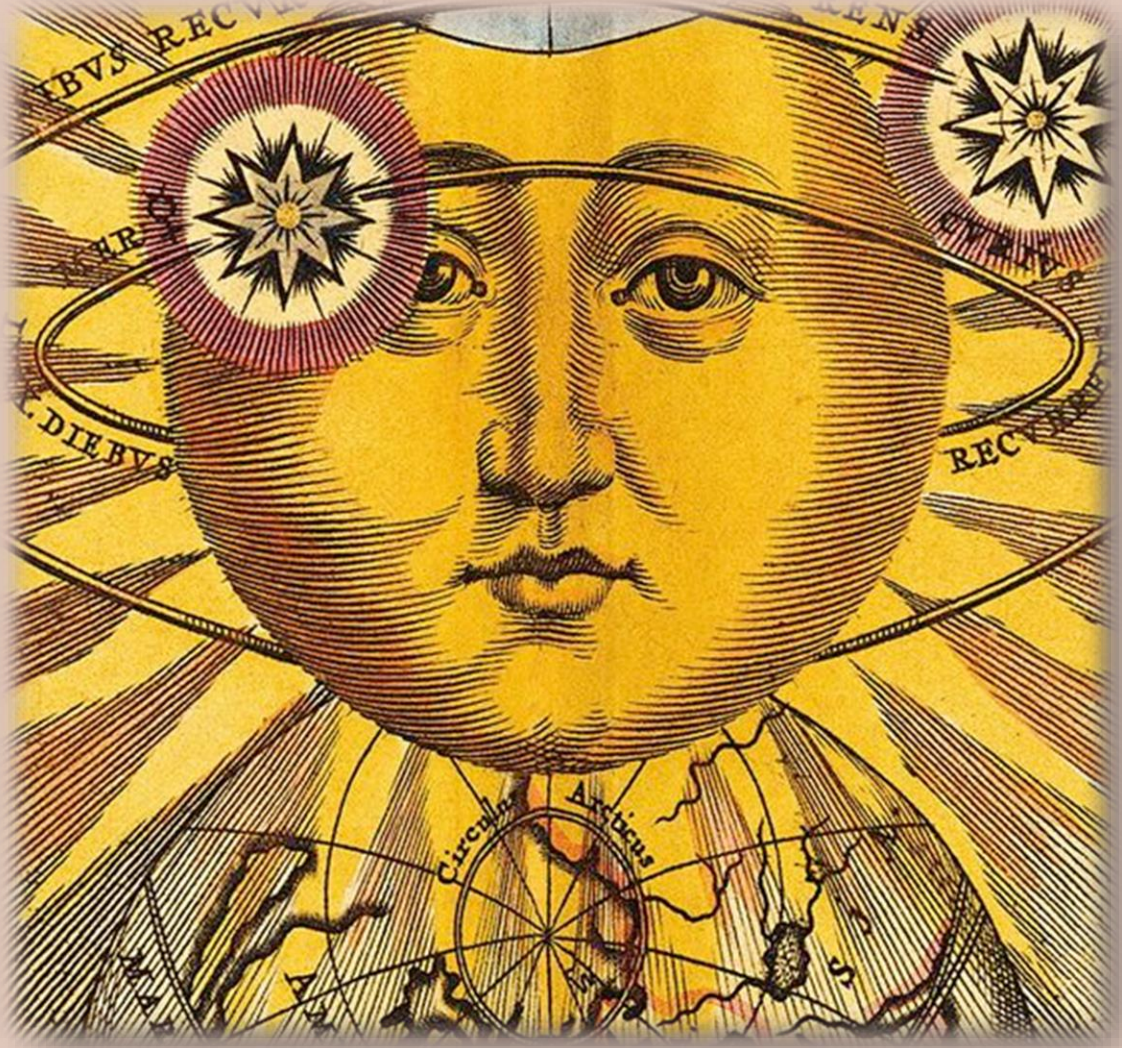

YÜKSEK ŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ DERGİSİ

TEMMUZ-AĞUSTOS 2018 YIL 2 SAYI 16

1

BU SAYIDAKİ YAZILARIMIZ

Hiç Karşılaşmayacak Olsak Bile– **Ahmet Cemal Gürsoy**

Dört İlâhî İletişim Kanalımız – **Cüneyt Gültakın**

Yanlış Yerde Olmak – **Günay Gültakın**

Kalbim Kabız Oldu Anne – **Lusi Çulcu**

Gölgelelere Ayna Tutmak – **Bilgen Üstündağ**

Aynı Irmağa Girdiğimiz Zamanlara – **Avni Onur Sevinç**

Hallerden Öte Yaşamak – **Berna Kamacı**

Ağustos Merhabası

Yüksek Şuur Dergisi

16 . Sayımızla temmuz-ağustos aylarının birikenlerini paylaşmak istiyoruz sizlerle. Güneşin bereketi her an her yerde duyumsanıyor. Güneşten kopup gelen fotonlar, yeryüzü maddesinin elektronlarıyla birleştikçe kutsal evliliğin ürünleri akışın yeni biçimleri olarak görevlerini alıyorlar.

İnsan da bitkiler ve hayvanlar aracılığıyla güneşten besleniyor.

İnsan titreşimi bitkiyi de hayvanı da kapsıyor. Büyük bütünün içinde özel bir yere sahibiz. İnsanın daha yüksek alemlere titreşim olarak sarkması bütünle olan ilişkisine bağlı. Kendini bilme çalışmaları insanın yolunu hem evrenin yasalarına hem de kendi bedenine götürür. Evrenin sırları yanında kendi bedeninin sırlarını bilen insan yücelir.

Bu aylarda gündemimizde iletişim öne çıktı.

Doğru bağ kurmalar için hangi yanlışlarımızı fark etmemiz gerekiyor, bunlar üzerinde durduk.

Bütünün bir parçası olduğumuzu unuttuğumuz anların, durumların ardına düştük. Dergi sayfalarında anladığımız ne kadarsa o kadarını anlatmaya çalıştık.

Bütünü anlamayana bütünü anlatmak görevimiz. İnsanın yalın egosu kendisini merkeze koyar,

eğitilmiş olan kendisinin çoğu durumda merkezin çevresine düştüğünü bilir.

Merkeze bütünü, halkı koyarsak ve onun çıkarına davranırsak; merkezin dışında kalsak bile yardım almayı deneyimlersek, herkesin merkez olduğunu anlarız. Hiçbir mızıkçının barınmadığı o oyunu çocukluk anılarınızı anımsayın, oyunun tadı ve çocukların adanmışlığı içlerindeki kötüyü dönüştürme gücü de verir.

Bütünden ayrılmak basınç yaratır. Bütünden ayrılmak; kutuplaşmak, karşılaştırma ve yarış anlamına gelir. Kendi içinde dengeli bir bütünlük de oluştursanız da bağlı olduğunuz topluluk sizi üst dengeye getirmeye çalışır. Pisagor'un öyküsü buna örnektir. Kendi okulunu kurduğu Kroton kentinde okula seçilmeyenler tarafından

eleştirilmiş ve okul saldırılarla dağıtılmıştı. Muhalefet kanlı biçimde üzerindeki dışlanmışlık enerjisini karşı tarafa yansıtmıştır.

Ben iyiyken neden birçok yerde bu kadar acı var, diye sorabilirsiniz.

Çünkü başkaları olumsuzlu düşünüyorlar, sen de daha önce düşledin. Kirli suyla dolu kovaya dolan

temiz su yavaşça kovayı temizleyecek. Önemli olan temiz suyla devam etmen. Yaşamının nasıl değiştiğini zamanla fark edeceksin. Sana bir mesaj gibi söyleyecekler. Sen işareti alıp yoluna alçakgönüllülükle devam edeceksin.

Hiç Karşılaşmayacak Olsak Bile

Ahmet Cemal Gürsoy

İnsanın içinde gizlenmiştir, mümkün olan en kısa zamanda buluşma karşılaşma hedefi. Bir çeşit bilgisizliğin yarattığı kibrin buna sebep olduğunu yükselen her büyümede daha fazla öğrenecektir. Kendinden öte olan bu hayalde ben duygusundan ayrılmadan sanki tüm varlıksal gerçeğinin temsilcisi gibi hareket eder,

zaman mekan içinde beden denen kıyafeti giydiğinde realitesinin son sınırlarına kadar bildiğini ve diğer açılmamış olanları da bilebileceğine dair hayaller içinde yaşar durur.

Ben denen duygunun da dahil olduğu daha yüksek iradeyi unutmalar, hatırlamamalar sonucunda beliren yeni hedefler gibi görür. Aradığı karşılaşacağı şeyi aslında her deneyimin arkasında inşa etmektedir.

Yolculuk denen zamanın dışında var olan tüm olasılıkları birer gerçek olarak mekana indirdiğinde bunun bedelini ödediği zaman olduğunu idrak edemez ilk karşılaşmalarda. Nedir bu yolculuğun daha sonraki incelmış nazik adımlarında kullandığı haller ve yarattığı duygu? "Aşk..." Aşkın her an yeniden beliren değişen süreçleri, koşul yok, sonuçlar sebebi çağırıyor her seferinde. Hangi anlam arayışı dayanır ki... Ortam ve haller değişecek formların olduğu hiçlik alemlerine potansiyel yolculuk fikri anlayışı getirecek. Konuştuğumuz her biçimsel tasarımın ruhu yüksek bir düşünen hale getirip izlerin onu

hedefle buluşturamayacak olsa da yoldan vazgeçmeyecek sevgiye dönüştüğünü yaşayacaktır. Buraya kadar kendini aramaya, tanımaya bulmaya çıkmış inisiyenin önündeki potansiyel materyalizasyonla ilgili psikolojik ön görülerimizi sıraladık.

Annie Besant'tın "Kadim Bilgelik" kitabından "aşk" ile ilgili alıntımızı saf algınıza bırakarak ilerleyelim: "Aşk iki kişiyi bir gibi hissettirir, tek bir

kişi düşünür, hisseder ve hareket ederler; sen-ben ayırımı yoktur; ayrışma yoktur."

"İnsanın bu müthiş formu inşa etmesinin tek yolu, aşk hissinin saf, çıkarsız sarmalayan ve hayır taşıyan bir şekle dönüştürülmesidir. Öyle bir aşk olmalı ki, hiç bir surette kendi yararını gözetmesin, her şeyi sarmalasın ve karşılık aramasın. Aşkın bu kendiliğinden dışarı taşma hali tüm tanrısal veçheler arasındaki en çarpıcı yöndür; her şeyi veren ve hiç bir şey istemeyen aşk. Evren, sonsuz mutluluğa ve mükemmelliğe taşıyan bu saf aşktan doğmuştur. İnsan ihtiyacı olan herkese aşk verdiğinde, karşılık olarak hiç bir şey beklemediğinde, sadece onu sunmuş olmanın sevinciyle yetindiğinde, Tanrı'nın mutluluk veçhesini kendinde geliştirir. Böylece

Düşünen'in içinde yükseleceği o güzellik ve sevinç bedenini yaratır."

Yol saf arayışlarında varlığın şuurulu çaba ve isteğinde beliren yardımların Aşk ile ateşlendiğini keşfedecektir. Aradığımız şeyin arkasında ne olduğunu bilmeden de özgür düşünen Ruh ile buluşacaktır.

İşıkla daha yakın,

İlahi Nizam ve Kainat'ta Dal & Gövde Bilgiler

YŞBD

Gövde bilgiler; 'olaylar'ın direkt olarak yaşanmasıyla, yani olaylardan, içlerinde bizzat yaşanması suretiyle elde edilen bilgilerdir.

İnsan, etrafındaki olaylardan bazılarının içinde bizzat yaşar, o olayların kahramanı olur; bazılarında da bizzat yaşamaz, onların içinde yaşayan diğer insan ve varlıkların (buradaki "varlıklar" ifadesiyle kastedilen, ruhun vasıtası olan varlık değildir; canlı denilen bedenli varlıklar kastedilmektedir) durumlarını yakın bir ilgiyle izler ve gözlemler.

Örneğin

kendi elini ateşe sokmuş bir çocuğun yanık ıstırabını bizzat duymasıyla edinmiş bulunduğu bilgi, kendisi için bir gövde bilgi olurken, bir arkadaşının elinin yanmasından doğan ıstırap ve reaksiyonlarını gözlemlemesiyle elde ettiği bilgi ise dal bilgi olur. Gerek gövde bilgiler, gerekse 'dal bilgiler' kendi kapasitelerine göre, 'öz bilgiler'in inkişafına neden olan kudretli vasıtalar.

Üstteki örnekle görüldüğü gibi, öz bilgilerin meydana gelmesinde, gövde bilgiler, dal bilgilere nazaran daha kestirme yoldan sonuçlar verebilmektedir. **Bununla birlikte, insanların her olayın içinde bizzat yaşamalarına ve sadece direkt bilgiler almalarına imkân bulunamaz.** İşte bu imkânsızlıktan doğan eksiklikler de dal bilgilerle tamamlanır.

Olaylar (hadiseler) ya da dünya

olayları; kâinatı idare eden prensiplerin zaruret ve icaplarıyla, 'vazife plânı'nın almış olduğu kararların tatbikatı olan; varlıkların ihtiyaçlarına ve ferdî ve 'mâşerî plân'lara uygun olarak yardımcı varlıklar (vazife plânının vazifelileri) tarafından tertiplenen ve sıralanan; derece derece her varlığın tekâmülü ile ayarlı ve 'varlık'lara yardımcı olarak ortaya konan;

birbirlerinden bağımsız olmayıp birbirlerine direkt veya endirekt bağlarla bağlantılı bulunan; neden-sonuç yasası (Nedensellik prensibi)

hükümlerine göre cereyan eden; neden ve sonuçları insan varlıklarınca muhasebe (İlk kıyasî muhasebe, Büyük kıyasî muhasebe) yoluyla tayin ve takdir edilebilen bilgi edinme, 'kıyas bilgisi'ne girebilme ve öz bilgi malzemelerini toplayabilme imkânı veren;

birbirleriyle ahenk, intibak ve uygunluk içinde olup birbirlerini tamamlayan; tekâmülün malzemesini, gözlemini sağlayan unsurlardır.

Olaylar, insan hayatı boyunca her uyku sırasında kaba kıyas bilgisi süzgecinden geçirilerek (kendilerinden sonuçlar çıkarılmak suretiyle) sonuçlar ya da bilgiler hâlinde 'şuurdışı'nda birikirler.

Dört İlahi İletişim Kanalımız

Cüneyt Gültakın

Kadim bilgelikte beden araba, duygular atla simgelenir. İstenen şey; bakımlı bir araba, yerinde oturan ayık sürücünün denetiminde atlar ve arabanın içinde bir efendidir. Üç boyutlu yeryüzü hapishanesinden kurtulmak için duyguları dizginleyebilmemiz gerekir. Bu da kendini bilmeyele olasıdır.

Bir günü nasıl şuurlu yaşayabiliriz? Hangi duygular yönetilmelidir, bunlar bizi nasıl karanlıkta tutar ve bunların engellediği "Dört İlahi İletişim Kanalı"mız nelerdir?

Bütün bunları açıklayalım. Karanlığımızın günlük yaşama sarktığı, olumsuz duygular dediğimiz yönlerimizle çalışmalıyız. Çünkü bizi alt bir boyutta tutan ve üst bir aleme bizi körleştiren bu karanlığımızdır.

Maurice Nicoll, "Kişinin yaşamındaki bir gün, onun yaşamının bir kopyasıdır. İnsan yaşamındaki bir gün üzerine çalışmazsa, yaşamını değiştiremez. Bir gün, bir başlangıç noktasıdır." (Yorumlar 1. Cilt) diyor. Bu yüzden günü çalışmayla, ışıkla karşılamalı ve yaşamalıyız.

Karanlığımızın Yedi Saçağı

Olumsuz duygular bizi üç boyutlu dünyanın tutsağı yapar. Mekanik olmadığımız her anımız geleceğimizi değiştirir. Olumsuz duygular gölgemizden kaynaklanır, bizi çeşitli varlık alanlarında engeller. Ama bunların dönüştürücü duyguları, karşılıkları vardır. Doğru cevapları, karşılıkları verirse yükseltecek bizi birçok kazancımız olacaktır. Bunları bir tabloyla görelim:

Olumsuz Duygular	Engellediği	Dönüştürücüsü	İlgili Burç	Kazancımız
1. Korku, kaygı	Yaşam	Kabullenmek	Oğlak	Var olmak, masumiyet
2. Utanç	Huzur, mutluluk	Yaratıcılık	Akrep-Yengeç	Hissedebilmek
3. Suçluluk	İrade, güç	Kararlılık	Koç-Aslan	Yapabilmek
4. Acı, öfke, kırgınlık	Sevgi	Sevecenlik	Boğa-Terazi	Sevebilmek, şefkat
5. Yalan	Gerçek	Dürüstlük	Başak-İkizler	Konuşabilmek, İletişim
6. Zihinde beş duyu algısıyla yaşama	Yanılsamayı aşmak Duru-görü-ışiti-	Sezgi gücü	Yay-Balık	Sezebilmek, affedicilik
7. Egoyla yaşama "ben varım"	Evrensel bağlanmak	Sınırsızlık	Kova	Anlayabilmek, Bütünle bir olmak

Tabloyu bir cümleyle özetleyelim:

Değersizlik, yetersizlik gibi gereksiz duygularla mutlu, irade dolu, gerçekçi, sezgili, sınırsız bir yaşamı elimizden geçiriyor ve masumiyeti, dürüstlüğü, şefkati, bağışlamayı, en önemlisi bütünle bir olmayı deneyimlemiyoruz.

Günü Şuurlu Yaşamamanın Dört Aşaması:

Günü şuurlu yaşamak mümkündür. Günün içinde neler yapabileceğimizi bilmemiz gerekir. Günün ilk saatleri bir hazırlık aşamasıdır. Daha sonra "alma" aşaması gelir. Derslerimiz, dilek ya da olumsuz düşüncelerimiz gün içinde karşımıza akmaya başlar. Daha sonra bunlara verdiğimiz tepki önemlidir. Çalışma fikirleriyle olumlu bir yaklaşımla gelen sınavları karşılamalıyız. Daha sonra "verme" aşaması gelir ki burada vermemiz gereken hizmeti göstermeliyiz. Bu aşamaları şöyle sıralayalım:

1. Hazırlanma: Olumlu ol!
2. Alma: Olduğu gibi kabul et, gücünü bil, direnme, sorgulama!
3. Olgunlaşma: Kolaylaştır, akışta ol!
4. Verme: Paylaş, vazifeni yap!

Dört İlahi İletişim Kanalımız

İnsan kendi katılığına aşarsa ışıkla duyumsayabilir. Bilmesi, görmesi, işitmesi, sezmesi ile ışıyan insan sorunlarının üstesinden gelebilir. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

- 1) **Duru bilme** > temiz düşünce, olduğu gibi kabul et > beden hazır değilse zihin girer...
- 2) **Duru görme** > doğru bilmek, iyi görmek > araya geçmişi geleceği katmamak...
- 3) **Duru sezme** > akılla çözmemek, zihinle bağlamamak... > ilham, sezgi, imajinasyon ile görmek
- 4) **Duru işitme** > içindeki sesi duymak, kötüyü dönüştürmek... > yüksek benlikle benleri yönetmek

Kaba zihin enerjilerinden arınmış bir duruşla her ilahi iletişim kanalına sırayla geçip Dünya Okulunda ince enerjileri yönetebiliriz. İnsanın kullanmadığı güçlerinin ve göremediği zenginliklerinin farkına varması ona gerçek evrimin yolunu açar.

DÖRT İLAHİ İLETİŞİM KANALI

1) Duru Bilme

Bir olay ya da durumla karşılaştığımızda olumsuz duygu üretmeden, nötrde, dengede kalarak ve iyi niyetle gelişmelere açık olmaktır.

2) Duru Görme

Doğru bilgiler almaya niyet etmek, gereksiz konuşmalar ve dedikodular üretmemektir. Görüşümüzdeki bu temizlik o işteki kirliliği görmemizi sağlar. Geçmişi ve geleceği araya sokmamaktır.

3) Duru Sezme

Dış düşüncelere, konuşmalara kapılmadan, korku ve kaygı üretmeden zihin ve akıl yerine sezgi, ilham ve işaretlere hazır olmaktır. Doğru olanı görüp anlayabilmektir.

4) Duru İşitme

İçimizdeki sese odaklanmaktır. Sezgi ve ilhamda kalarak karar vermektir. Böyle olunca dışarıya da konuşmaya başlar, biri mesaja aracılık eder. Böylece bize gelen kötü durumu dönüştürebiliriz.

Sonuç olarak kazanmamız gereken alışkanlık ve son sözümüz şudur: Her neyse bırak olduğu gibi gelsin, sen nötr ol, yanlış ve çelişkilerin kendilerini göstermelerine izin ver ve doğru bilgileri al iç sesini dinleyerek, gelen mesajları okuyarak iyi niyet ve barışla sürdürdüğün duruşunu kötü olanı dönüştürmede kullan. Işıkla yapmış ol.

Yanlış Yerde Olmak

Günay Gültakın

Yanlış yerde olduğunu düşündüren ne?

Akmayan, içte huzur yaratmayan, bütünün hayrına olmayan her söz, her fikir, her eylem yanlış bir mekân oluşturur.

Yanlış sözcüklerle başlayalım

Ağzımızdan çıkan sözcükleri ara sıra duyabilsek harika olurdu. Bir ağız iki kulak sahibiyiz. Bu bile bizim için ilahi bir işaret az konuş, çok dinle diye. "Ol" sözcüğü varoluşun başlangıç sözcüğüdür ve başlayan eylem hala sürmektedir. Bizler o ana kolun yan kolları olarak ağzımızdan çıkan her sözcükle oluşturmaya katılmaktayız. O nedenle oluşturduğumuz şeyin nelere sebep olduğunu, hayatımıza neleri çektiğini görmek de sorumluluğumuz.

Örneğin

, bir arkadaşımızla karşılaştığımızda "ne haber" bana cevap ver şeklinde bir sözcük de kullanabiliriz "merhaba, nasılsın?" şeklinde seni görüyorum senin nasıl olduğunla ilgileniyorum alt yazılı sözcükleri fark ederek kullanırsak iletişimler bunlara göre şekillenecektir. Konuşurken boş konuşup sevgiye götürmeyen sözcükleri sarf etmemeye özellikle çaba göstermeliyiz.

Ya yanlış duygularımız

Hiç sebepsiz olarak ya da bir sebepten dolayı kendimizi kötü hissederiz, canımız sıkılır, olayların negatif yanlarını öyle büyütürüz ki günümüzün

kötü geçmesine sebep oluruz. Yetmiyormuş gibi çevremizdekilerde bundan etkilenir ve kocaman bir negatiflik bataklığı oluştururuz. Dolabımızdan kıyafet seçerken gösterdiğimiz özeni duygular konusunda göstermeyiz. Güzel gözükeceğiz diye günler öncesinden hazırlıklar yapmışlığımızda vardır. Duygularda bu hassasiyeti göstermeyi pek

düşünmeyiz. Bize yakışmayan duyguları iç dünyamıza giyinir ve bu duygularla çevremizdekilerle iletişime gireriz. Bizim dışarıya gösterdiğimiz negatiflikle ilgili bir geribildirim geldiğinde de hemen savunmaya geçer kendimizi haklı çıkarmaya çalışır, gerekirse bize halimizi yansıtan kişilerden de uzak durmayı seçeriz. Bizim iç giysimizi bize gösteren kişiden uzaklaşacağımıza kulak versek sonuçlarını görsek iyi olmaz mı? İnsanın gerçek doğasında neşe, mutluluk, güven

vardır. Sen iç giyim olarak bunları üstüne geçirdiğinde iletişimini keseceğin durumlar yaşanmaz tam tersine zengin bir çevre oluşur.

Bir de yanlış fikirlerimiz var: Hangi rengi **seversin diye** sorarlar bazen, bizde şu rengi severiz **diye cevaplarız**. Gerçekten o rengi neden seversin, **diğer renkleri** daha mı az seversin, hiç düşündün **mü? O bir fikir** aslında. Şu mevsimi çok severim, **şunu sevmem** diye kolaylıkla ağzımızdan çıkar **bazen cümleler** hiç düşünmeyiz.

Biraz düşündüğümüzde bakarız ki çok sevmiyoruzdur ya da içindeki sana zıt gözükten kutupları bile seviyorsundur aslında. Kışın durakta çok üşüdüğün bir anı gelir sevmem dersin, kar yağışında çocukken yaşadığın sevinci düşününce öyle olmadığını hatırlarsın ama bir anını hatırlayıp genellemişizdir hayatımızda.

Bir anı ya da bir fikre saplanıp hayatımızı böyle dar kalıplar içinde yaşayıp dururuz. Bizler sıralı görürüz önce madalyonun bir tarafını sonra öbür tarafını. Bütünü görmenin tatbikatı gibidir bir başka fikirden hayata, olaya, mevsime bakmak. Biz kendimizi fikirlerin hapishanesine tıkamayalım.

Ve yanlış eylemlerimiz: Hayatımızın her anında yol ayrımlarına geliriz. Hangi yola sapsak diye birçok kişiye danışırız. Sonra o yola girdiğimizde başarısızlıkla karşılaşınca o akıl vereni suçlarız. Oysa cevap sendedir. Kalbini dinleyecek olsan oraya danışsan seçtiğin yolun sorumluluğunu da alırsın. Yapılması gerekenleri yapar içinden alman gereken bilgileri alırsın. Akıl seni dünyaya bağlar kalp seni yukarıya bağlar.

Ağızdan çıkan sözün, fikrin, eylemin seni huzura, mutluluğa neşeye değil de şikayete, isyana, kızgınlığa götürüyorsa bir kez daha düşün

yanlış yerdesin, yanlış fikirdesin, yanlış eylemdesin.

Neşeye Övgü

Alıntı – Schiller

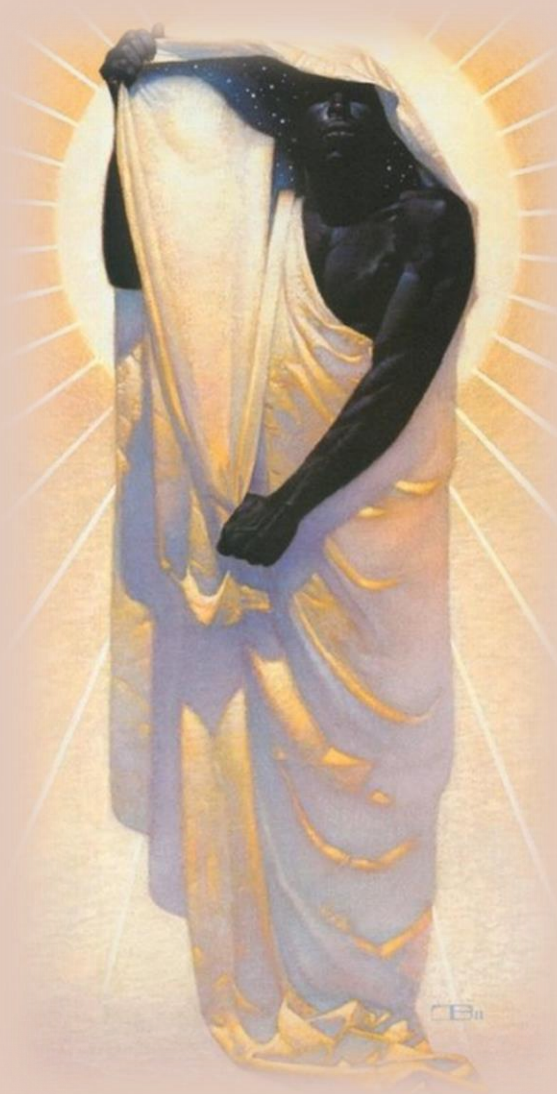
Neşe sen ey güzel tanrılar
kivılcımı, elizyum kızı...
Ey tanrıça... Tapınağına
kendimizden geçmişçesine
gireriz senin

Törelere ayırdıkları, senin
sihrinle birleşir...
Yumuşak kanadının
uçtuğu yerlerde,
insanlar kardeş olur...

**Bir dostun dostu
olabilmek kime kısmet
edilmişse,**

Kim erdemli bir kadınlaysa,
şenliğimize katılsın bizim...
Ve kim dünyada yalnız
kendini düşünüyorsa
ağlayarak gelsin aramıza.

Tüm yaratıklar neşe emer
doğanın göğsünden...
Tüm iyi ve kötüler onun çiçekli yolunu izler...
Bizlere öpüş ve şarap verir.

Kurda yaşam zevki,
Ve ışık meleği durur
tanrı önünde...

Gökyüzünün ısıltılı
evreninde uçuşan
güneşler gibi

Yolunuzda neşeyle
koşun kardeşler!
Zafere koşan bir
kahramanın
neşesiyle...

Kucaklaşın ey
milyonlar! Bu öpüş
tüm dünyanıdır.

**Kardeşler, yıldızlı
göğün üzerinde
sevgili bir baba
vardır.**

Milyonlar diz çökün
önünde onun!

Ey dünya! Yaratıcıyı biliyor musun?
Onu yıldızlı gökte ara, çünkü oradadır o.

Kalbim Kabız Oldu Anne

LuSi Çulcu

Her ne yaptıysam olmamıştı şu yaşıma kadar. İnsanların beni sevmelerini ve samimi davranmalarını sağlayamamıştım. Onlar için sürekli bir şeyler yaparak kendini kabullendirme çabasına girmekten başka.

Niçin bu içimdeki arzu?

İnsanlara beni ambalajlanmış paketimin içinde pazarlamaya iten. Ne olursam beni isterler aranılan insan olurum? Kalp sevmekten bu kadar mahrum bırakılmış ki sevgi dilenciliği yapmakta adeta. Suçlayacak bir mesken aramanın sınırı yok! Ailem beni sevmedi bana nasıl sevilleceğini göstermedi duvarlarının ardına sığınamayacak kadar da büyümüşüm oysaki. Kalp odacıklarım, benler tarafından kilitli bırakılmış iken. Anahtarını başkalarına pazarlayıp gelin lütfen kilidi rahatça açabilirsiniz samimiyetsizliği de nereden geliyordu.

Kendi sevgisinin sorumluluğunu dahi alamamak.

Mutsuzluğun külfetini başkaları üzerine yüklemenin rahatlığı bu olsa gerek! Yıllarca biriktirilmiş acı, hayal kırıklıkları bir anda tek bir omzun üstüne semerleyip mucizevi sonuçlar beklemeyi bize kim öğretti. Karşımızdakilere bu anlamları yüklemek; illüzyonun tatlı zehriyle birlikte adeta bir ağrı kesici gibi günlük dozlarla hafifletilmiş bir kronik baş ağrısını dindirmeye benzemekteydi. Geçiyordu, geçtiği zannediliyordu, ta ki yeniden nüksedinceye dek. Köküne inmektense yüzeydekini biçmek tembelce idi. 4. Yol'da çalışıyor olmak hem kolaydı hem de zordu. Bilmek yapmanın sorumluluğunu getirmekteydi beraberinde.

Vazgeçtim her şeyden; satın almaya çalıştığım gülümseme ve ilgilerden, nasıl olsa istediğim dozlarda verilemeyen sürekliliği

var olamayacak bir

akıştan. Nefret ettim her birinden; kahkahalarıyla kulaklarımı inletenlerden ve her şey yolundaymış gibi davranan suratımdaki o umursamaz ifadeden.

Aynada kendi gözlerine yakalanmamak için verilen mücadeleden yorulduğum. Bin beteri olsun dediğim bedenime aldığım kaynağı belirsiz gıdalar adeta cezalandırırçasına idi. Küfür etmenin yaşanan acıları hafiflettiğine dair bilimsel bir çalışmayı okuduğumda, denemekten bir şey çıkmaz deyip; onu da beceremedim; dağarcığım beni dizginleyecek kadar geniş değildi sanırım.

Dünya zamanında geçen bir yıldan sonra ne okunan kitaplar ne de sahip olunduğu varsayılan o muhteşem bilgiler arka çıkamamıştı direnen tüm maskelilere. Ayağa kalkmaya fırsat tanırsam, düzelmekten korktum, yeniden gülebilirsem acılarıma ihanet mi etmiş olacaktım acaba! İçine karışmaktan korkmak hayatın...

Duygusal merkezden darbeyi hep yiyenler belki bilirler, her şeyi zihniyle kontrol etmeye çalışıp çelmeyi yumuşak karınlarından yerler. Başka yolu yoktur çünkü dize getirilmenin zannımca. İhtiyaçlarınıza göre şekillenir hayattaki olasılıklarınız.

En büyük cesaret nedir diye sorsalar, "Zevk aldığın acılarına veda edebilmek ve yola devam diyebilmektir. 'derim. Süslü cümleler artık kalbimi hafifletmiyordu. Bir dönem sadece ritmi için dinlediğim bir parça adeta kulaklarıma

fısıldanıyordu; sözlerine bakınca artık zamanı geldi dedim azat etmenin kendimi hapsettiğim merdivensiz ve depresif inziva kuyusundan. Ne diyordu parça

Cambiodolor : Acı değişir.

Yemin ederim ki ne istediğimi bilmiyorum

Fakat şunu biliyorum ki bunun ortasında kalırsam öleceğim.

Bu nedenle diğer tarafa uçmalıyım.

Gerçek dünyayı tanıyabilmek için Halen geç değil bunu biliyorum.

Korkular geliyor ve beni alıkoyuyorlar.

Yeni aşklar için hayallerim var.

Zor olsa da neyin beni gelip bulacağını hayal ediyorum.

Özgürlük için acımı feda ettim.

Hayallerim için acımı feda ettim.

İlerleyebilmek için tek çaremdi.

Acıyı mutlulukla takas ettim.

Acının yerine ne koyacaktık; mutluluk öyle ansızın suratımıza çarpan bir kelebek değildi, halbuki nefes alışımız bile bir mucizeyken. Çaba istiyordu, feragat istiyordu. Acının yerine ne koyacağınıza siz karar verin! Bana iyi gelen ertelenen hedeflerimdi. Belki size iyi gelen duş alırken berbatça söylediğiniz ve bundan haz alan bir parçanız da olabilir kim bilir.

Nefret, kıskançlık ve hazımsızlıklarla beslediğim kalbim artık bu parçayla bir nefes al ve dur diyordu. O zaman anladım ki kalbim kabız olmuştu. Bilenler vardır belki hastalıkların ruhsal sebeplerinde yaşadıklarınızı sindiremezseniz ya bağırsaklarınız ya mideniz ya da boğazınızda bir takım tıkanıklıklar oluşur. Bu sefer de benim kalbim bu hastalığa tutulmuştu.

Kalbinizin taş kadar soğuk ve kanınızın akmadığını hissetmek!

Akışın olmadığı yer, durağanlığın ve birikmenin başlaması demektir; kalp pompasının debisini arttırma vakti gelmişti kanaatimce.

Neye nasıl anlam yüklediğime baktım. Yıllarca yatağımın karşısında asılı duran elini yanağına dayanmış, bavuluyla ve elindeki dünya haritasıyla acaba nereye gitmesi gerektiğine dair bir yol haritası çizmeye çalışan küçük kız yapbozum. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak oturarak o rota hiç çizilemeyecekti. Ayağa kalkma vaktiydi her şeye rağmen!

Bildiklerini Unut

Bilgen Üstündağ

Gölgelerimiz... Bizimle birlikte hareket edenler... Çoklu olanlar, asıl 'Ben' olandan uzak olanlar... Teklik içinde çokluk yaratan işte onlar. Ama gözlerimizi kapattığımızda kendi gözlerimizin içine bakmak ne kadar zor ise onları görmek de bir o kadar zor. Onlar 'Ben'e görünmez olurlar. Kurnazlardır, her işi manipülasyon ile yaptırmaya alışmışlardır. Biz de uykuya tutunmaya devam ettikçe onlar saltanatlarını devam ettirirler. Saltanatları hiç yıkılmayacak sanırlar ama en ufak uyanma belirtisinde de yaratıcılarıdır, yeni teknikler geliştirirler. Bu yüzden asıl 'Ben'in daha kurnaz ve yaratıcı olması gerekir. O yüzden yapacak olduğumuz şeyi kendimizden bile saklamamız gereklidir. Kendimize rağmen yapmalıyız.

Düşündükçe şunu fark ediyorum; kendimizi hep en rahat hissettiğimiz ve gölge yanlarımıza göz yuman insanlar ile dost oluyoruz. Onlarla yakınlaşıyoruz ve onların yanında 'güvende' hissediyoruz. Çünkü birbirimizin gölge yanlarını 'pohpohlamak' ile meşgulüz. Konfor alanımızın dışına çıkmayı istemiyoruz. Bir nevi 'körler sağırılar birbirini ağırırlar' misali.

Ama asıl erdem o kemikleşmiş benliklerimizi görmezden gelmemek. Karşımızdakinin otomatik davranışlarıyla karşılaştığımızda onları onaylamak yerine belki sadece nötr davranmak gerekli.

Ancak böylece karşılıklı aynalama yapmaya başlayabiliriz. Karşımızdaki o kalıpsal davranışın artık onay almadığını, desteklenmediğini belli bir müddet sonra görmeye başlayacaktır. O zaman o kemikleşen, değişmeye hiç ihtiyaç duymayan taraf yumuşamaya, dağılmaya ve dönüşmeye başlayacaktır.

İşte ne büyük erdemdir ve ne büyük hediyedir bu birbirimizin özlerine, gerçek 'Ben'lerine verebileceğimiz. Hepimiz bu dikkatte olsak uyanmamaya ant içmiş olanların çatlaklarından ışık içeri sızacaktır ve dönüşüm kaçınılmaz olacaktır.

Aynı Irmağa Girdiğimiz Zamanlara

Avni Onur Sevinç

Biz miydik seninle aynı
ırmakta? Kırık taşların
arasındaki gezinirken grupça,
kadim şifacıların yürüdüğü
yoldaydık.

Bergama'da, ilk yedinin
yanında. Üç noktadan
aşağıya ve üç noktadan
yukarıya. Sarı, daha da sarı bir
topraktaydık seninle. Kan
kardeşi de olmuştuk.

Hatırlarsın, eski metruk bir eve
girmiştik, hava karardığında korkmuştuk, ben yine
bir şeyler görmüştüm. Gördüklerim, beni de
görmüştü. Taşlarımız kırıktı, çello metruk odada
yaylarını titreştiriyordu. Evren, kuantum
bilgeliğinden fazlasıydı.

İçerideki yanan kandil kendini gösteriyor. Ah, bu
kandil değil. Bu etrafı **Hermetik** bandajla sarılmış
bir "an". Yine metruk evdeki gibi, noktaların
kesiştği anlardan birisi.

Lafı uzatmayacağım kardeşim. Seni özlüyorum.
Buluştüğümüz koruyu özlüyorum. Gelişini-gidişini
özlüyorum. Şükür ki, Ari'nin duası bizimle. Ya
halimiz ne olurdu? Aramıza ayrılık getirmesinler.
Tanıdığım çocuğun neşesi gitti. Gün batımında
birazcık seninle bakıştığında neşeleniyor,
hopluyor zıplıyor sonra **Hermetik** bandaj birazcık
sızlama yapıyor.

Atmış altının ortasında, toprağın en verimli,
gübrenin ve gözyaşının en bol olduğu, toprağın
hep ıslak ve sıcak olduğu o alanda ne de güzel
meyveler vardır. Evimizi oraya kuralım! Aynı
yerdeyiz, paçalarına kadar denize girmiş adam
gibi, kızıl denizden geçecek kardeşlerini bekliyor.
Adam, durmadan ileriye gerçek anın içine bakıp
dua ediyor. Adam, iyice ağlamaklı oldu şu son
günlerde.

Irmağa girdiğimiz zamanları hatırlıyorum,
kıyafetlerimizi çıkarmamızı isterdin. Kaldırıp
kafamı yukarı bile bakamazdım, örtünmek isterdik
daha çok senin karşında. Sen yine de çıplak, yalın
olanı olduğu gibi görmek isterdin bizi. Yasalarını
öğrettin, en büyük anda bile "o iyi ve
iyilikseverdir. " Nasıl kötü olabilir ki? Hem kötü de
ne? Sadece aramızdaki ayrılık değil mi?

Gönül, en son an'daki özlemiyle Davud'un
tüneline ayakları su içinde yürüyor. Bu hiçbir
şeye benzemeyen duygu, tüm durumları ve
hallerin nötrleştiricisi bu hal, damıtılmış bir değer
farkı benim için. Bu varlıkla olan her parça
hatırlıyor bu anı. Arada bir güneş ve gezegenlerle
bir hizada hareketi hissediyorum. Değişik bir his.
İşte kardeşim, o an, bu merkezi birisi tutup salladı.
Gözlerimle ışığı fark ettiğim anlar boyunca böyle
bir şey olmamıştı bana.

İki nötronun çarpışması gibi. Büyük Hadron bizi
kafa kafaya çarpıştırdı. Parçalanmamak için
sevgiden başka bir şey yoktu. Birbirimizin içine
girdik. Bu esnada kalbimin zarı çizildi. Ağlamaklı
oldum.

Gerçek an'lara. Günlerin doğumuna ve batımına.
Sarıya, Beyaza ve Mor'a. Yüzünü gizleyenlere.
Bizimle yolu tanıştırdığın için çok teşekkürler.
Altın tohumun kabına ışık dolsun.

Hallerden Öte Yaşamak

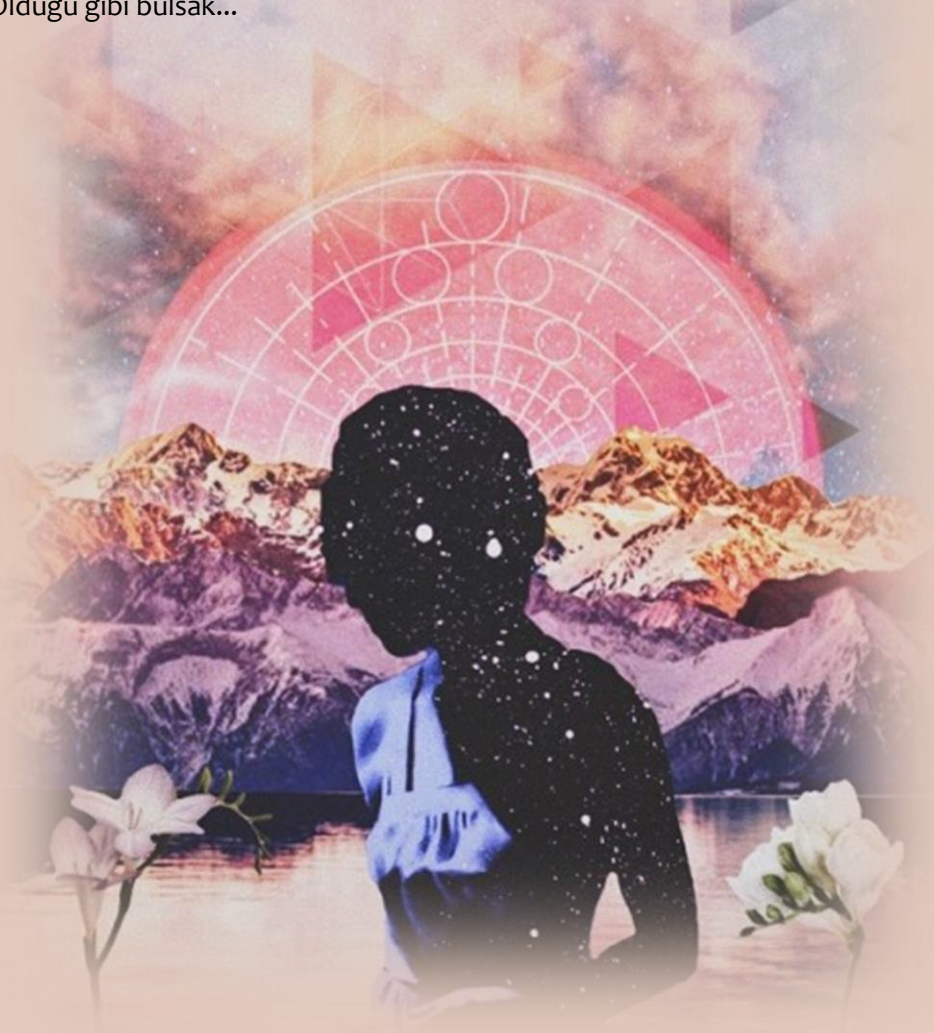
Berna Kamacı

Yeterince gözlemlerle yaşamımızdaki halleri ve bunların tekrarladıklarını görüyorsak ve artık kayıtsız kalamayacağımız bir zaman halini deneyimliyorsak, tüm hallerden çıkmak zamanı da gelmiş demektir. Birbirimiz için ürettiğimiz değer farkı şimdi sevgi gibi daha ince maddeleri çağırarak ihtiyacımızı oluşturuyor. Nereye bakarsa oranın maddelerini görüyor insan, nereyle konuşuyorsa orayı dinliyor, orayı söylüyor.

Bir şey söyle
Hiç söylenmemiş
Öze ait
Senden öte bir yere ait
Öyle saf, öyle gerçek
İlk kez yokmuş
İlk kez görmüş
Ve dile gelmiş
Hiçbir şey söylememiş
Ya da büyük sırrı ele
vermiş
Öylesine

15

Biz hangi halleri görüyor, hangi halleri söylüyoruz? Acı, alınganlık, bencillik, korku hallerini yeterince söylediysek eğer, şimdi diğer hallere bakabilir miyiz? Yeni bir şey söylemek ister miyiz? Bunun için çaba sarf eder miyiz? Sevginin kişisel duygusallığımızdan çok daha ötesi olduğunu hissediyorsak derinden, kendimizden (hallerimizden) öte sevmenin koşullarını nasıl **yaşarız?** Çünkü sevgi, bize rağmen bizde yaşar ama biz buna rağmen onda yaşayamıyoruz. Sevgiyi istememiz bile onunla aramıza ayrılık getiriyor. **BIRAKSAK**, çokça bıraksak? İstemeyi de bıraksak. Hallerimiz arasındaki dur'larda yaşasak? Olduğu gibi bilsak...

Öğrendim

Mevlana

Sonsuz bir karanlığın içinden doğdum.
Işığı gördüm, korktum.
Ağladım.
Zamanla ışıktı yaşamayı öğrendim.
Karanlığı gördüm, korktum.
Gün geldi sonsuz karanlığa uğurladım
sevdiklerimi...
Ağladım.

Yaşamayı öğrendim.
Doğumun, hayatın bitmeye başladığı an
olduğunu;

Aradaki bölümün, ölümden çalınan zamanlar
olduğunu öğrendim.

Zamanı öğrendim.
Yarıştım onunla...
Zamanla yarışılmayacağını,
Zamanla barışılacağını, zamanla öğrendim...

İnsanı öğrendim.
Sonra insanların içinde iyiler ve kötüler
olduğunu...
Sonra da her insanın içinde
iyilik ve kötülük bulunduğunu öğrendim.
Sevmeyi öğrendim. Sonra güvenmeyi...
Sonra da güvenin sevgiden daha kalıcı
olduğunu,

Sevginin güvenin sağlam zemini üzerine
kurulduğunu öğrendim.

İnsan tenini öğrendim.
Sonra tenin altında bir ruh bulunduğunu...
Sonra da ruhun aslında tenin üstünde
olduğunu öğrendim.
Evreni öğrendim.
Sonra evreni aydınlatmanın yollarını
öğrendim.
Sonunda evreni aydınlatabilmek için önce
çevreni aydınlatabilmek
Gerektiğini öğrendim.

Ekmeği öğrendim.

Sonra barış için ekmeğin bolca üretilmesi
gerektiğini.
Sonra da ekmeği hakça üleşmenin, bolca
üretmek kadar
Önemli olduğunu öğrendim.
Okumayı öğrendim.
Kendime yazıyı öğrettim sonra...
Ve bir süre sonra yazı, kendimi öğretti bana...

Gitmeyi öğrendim.
Sonra dayanamayıp dönmeyi...
Daha da sonra kendime rağmen gitmeyi...

Dünyaya tek başına meydan okumayı
öğrendim genç yasta...
Sonra kalabalıklarla birlikte yürümek gerektiği
fikrine vardım.
Sonra da asil yürüyüşün kalabalıklara karşı
olması gerektiğine vardım.

Düşünmeyi öğrendim.
Sonra kalıplar içinde düşünmeyi öğrendim.
Sonra sağlıklı düşünmenin kalıpları yıkarak
düşünmek
Olduğunu öğrendim.

Mevlana tasavvuf mesnevi

Namusun önemini öğrendim evde...
Sonra yoksundan namus beklemenin
namussuzluk olduğunu;
Gerçek namusun, günah elinin altındayken,
günaha el sürmemek olduğunu öğrendim.

Gerçeği öğrendim bir gün...
Ve gerçeğin acı olduğunu...
Sonra dozunda acının, yemeğe olduğu kadar
hayata da
“lezzet” kattığını öğrendim.

Her canlının ölümü tadacağını,
Ama sadece bazılarının hayatı tadacağını
öğrendim.